

PHẦN VII

Khải My được đưa lên trung tâm cai nghiện ở Đà Lạt. Thần kinh căng thẳng, cô vừa bị con đói thuốc hành hạ vừa bị chứng trầm cảm vì thất tình.

Như người hóa dại, đôi mắt Khải My nào cũng đờ đẫn. Mỗi khi có ai đến gần, cô lại hét to hoảng loạn. Có lúc thì lâm nhảm:

– Khoa Trung bỏ đi rồi. Phong Đình có Đan Huệ, bỏ ta rồi. Các người là đồ phản bội...

Lúc đầu Khải My được xếp vào phòng cai nghiện nữ, nhưng do tâm tính bất thường nên Tần Khương và ban điều hành trung tâm cai nghiện quyết định xếp cô ở 1 phòng riêng cạnh phòng Mẫn Khuê để tiện việc chăm sóc.

Khải My lên con vật vã nghiện ma túy thì ít mà do bị kích động thần kinh thì nhiều. Cô buồn vui lẫn lộn, lúc trầm ngâm lặng lẽ, lúc hát hò, la hét không để cho ai yên. Khi tâm thần bán loạn trông Khải My thật dữ tợn.

Mẫn Khuê không nghĩ là Khải My sa vào con đường nghiện ngập ma túy.

Khi Tần Khương thông báo:

– Em có 1 bệnh nhân đặc biệt, người mẫu Khải My.

Mẫn Khuê đã giãy nảy lên:

– Ô! Anh nhầm không đấy ? Cô ta là người mẫu thanh lịch rất sáng giá, lại là bác sĩ thẩm mỹ tài hoa, lẽ nào lại...

Tần Khương quả quyết:

– Anh có hồ sơ đầy đủ đây. Cô ta bị bắt khi đang tiêm ma túy cùng mấy người nữa.

Mẫn Khuê chép miệng rên rĩ:

– Ôi tại sao như thế ? Còn anh Khoa Trung đâu ? Em nghĩ là cuộc sống của họ rất hạnh phúc.

Tần Khương lắc đầu:

– Có biết đâu mà nói!

– Lạ thật!

Tần Khương căn dặn:

– Thôi em cứ lo chăm sóc cô ấy đi.

Mắt long lanh nhìn Tần Khương, Mẫn Khuê cất giọng hờn dỗi:

– Anh sợ em không chăm sóc cô ta không làm tròn bổn phận sao ? Em không nhỏ nhen ích kỷ đâu.

– Anh không có nói thế. Anh biết em chăm sóc bệnh nhân rất tốt.

Mẫn Khuê gật đầu:

– Em sẽ chăm sóc cô ta như bao bệnh nhân khác.

Lần đầu tiên, Mẫn Khuê đem cơm đem thuốc đến cho Khải My, cô ta rất bình thường, còn tỏ ra thân thiện với Mẫn Khuê nữa.

Mẫn Khuê thậm nhủ là người mẫu xinh đẹp như Khải My mà tiêm chích ma túy lúc lên cơn vật vã chắc là xấu xí lắm.

Tại sao Khải My vương vào ma túy. Mẫn Khuê cứ thắc mắc mãi. Khải My xinh đẹp giàu sang có địa vị danh tiếng. Cuộc đời cô sẽ vương tới đỉnh cao huy hoàng. Có trình độ, Khải My thừa biết ma túy chất độc giết người. Tại sao cô vương vào ? Không thể hiểu nổi. Chẳng lẽ Khải My thừa tiền và muốn phung phí.

Đem cơm cho Khải My, Mẫn Khuê nhẹ giọng dỗ dành:

– Cô Khải My ăn cơm rồi uống thuốc nhé.

Khải My than van:

– Tôi không muốn ăn, tôi buồn lắm, tôi chán lắm.

Mẫn Khuê cố nài ép:

– Buồn cũng phải ăn uống đầy đủ, kẻo bị bệnh.

Khải My bực dọc lắc đầu:

– Tôi bị bệnh cũng chẳng ai lo.

– Ở đây mọi người đều lo cho cô.

– Mọi người đều lo cho tôi ư ?

Khải My mím môi hỏi rồi cười khan:

– Phong Đình đi với người khác, không thèm lo cho tôi. Tôi oán ghét hẳn, oán ghét cả ả Đan Huệ. Diễn viên gì cô ả cố tình cướp Phong Đình của tôi.

Không nghe Khải My nhắc đến Khoa Trung. Lạ nhỉ Mẫn Khuê muốn hỏi nhưng thôi cô chẳng nên tìm hiểu chuyện của người ta làm gì.

Mẫn Khuê dịu giọng:

– Cô ăn cơm đi kéo nguội. Rồi uống thuốc nhé!

Khải My đưa mắt nhìn Mẫn Khuê:

– Cô tốt với tôi quá.

– Tôi chỉ mong cô mau bình phục để trở về nhà.

Khải My buông chuỗi cười cay đắng:

– Về nhà ư ? Tôi chán ghét bọn họ.

Không định hỏi mà Mẫn Khuê vẫn buột miệng:

– Ai ?

– Phong Đình! Hẳn bỏ tôi mà cặp bồ với Đan Huệ. Hẳn bảo với tôi là đường ai nấy đi, có tức không chứ.

Mẫn Khuê tò mò:

– Thế còn...

Khải My cắt lời Mẫn Khuê ngay:

– Cô hỏi Khoa Trung à ? Ông chồng hờ của tôi cũng chẳng ra cái thá gì cả.

Mẫn Khuê nhú trán khó chịu. Tưởng như chính cô đang bị Khải My chỉ trích chứ không phải Khoa Trung.

– Sao cô lại nói thế ?

Khải My cong cớn đôi môi:

– Tại cô không biết đẩy thôi. Anh ta sống bám vào tài sản của cha con tôi, việc gì cũng có cha tôi lo, anh ta có tài cán gì đâu.

Tự dưng Mẫn Khuê thốt lên mà không nghĩ suy:

– Khoa Trung là bác sĩ giỏi, có năng lực mà.

Mắt Khải My bỗng long lên sòng sọc:

– Anh ta mà giỏi à ? Cô đừng có bênh nghe chưa ?

Thấy vẻ dữ dằn của Khải My, Mẫn Khuê hoảng hồn làm thinh.

Khải My còn bồi thêm:

– Khoa Trung là gì của cô mà cô bênh anh ta dữ vậy ?

– Tôi không bênh ai, chỉ hỏi thế thôi. Nếu cô không hài lòng thì tôi xin lỗi vậy.

Nói xong, Mẫn Khuê đứng bật dậy. Cô biết nếu còn dây dưa, trò chuyện chắc Khải My sẽ cáu kỉnh làm dữ thì phiền lắm. Mẫn Khuê đã từng bị các nữ bệnh nhân lên cơn ghen cào cấu trầy cả tay chân.

Trước khi bước ra ngoài, Mẫn Khuê khẽ nhắc Khải My.

– Cô ăn cơm đi. Lát nữa tôi trở lại.

Mẫn Khuê sang phòng các nữ bệnh nhân, cô thấy nhẹ nhõm hơn là ở bên phòng Khải My, an ủi cô ta, muốn giúp cô ta mau chóng bình phục mà sao thấy khó quá. Cứ sợ nói năng sơ hở bị cô ta chửi vắn.

Buổi tối rảnh rỗi, Mẫn Khuê gặp Tần Khương trao đổi:

– Anh ơi! Chăm sóc bệnh nhân đặc biệt này sao em thấy khó quá.

Tần Khương quan tâm hỏi:

– Sao có gì trở ngại hả em ?

– Cô Khải My nóng nảy, bất thường lắm, em nói gì cũng bị bắt bẻ cả.

Tần Khương mỉm cười:

– Tốt nhất là em đừng nói gì cả.

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Chăm sóc an ủi cô Khải My mà anh bảo em đừng nói gì cả có mà em bị á khẩu.

Thích thú trước sự hồn nhiên của Mẫn Khuê, Tần Khương lại bật cười nữa:

– Anh đâu bảo em phải im lặng hoàn toàn. Cần nói gì em phải nói chứ.

Mẫn Khuê than thở:

– Em nói ra là cứ sợ sợ hử.

– Em nói gì mà sợ sợ hử ?

Tần Khương bật hỏi và nháy mắt châm chọc Mẫn Khuê:

– Chắc là em nhắc đến Khoa Trung chứ gì ?

Mẫn Khuê đáp nhanh chóng chối cãi:

– Tại cô ta nhắc đến Khoa Trung, em mới hỏi. Em nói gì cô ta cũng bảo em bệnh Khoa Trung.

Tần Khương hỏi lại:

– Thật sự em có bệnh vực Khoa Trung hay không ?

Mẫn Khuê khẳng định:

– Em chỉ nói sự thật thôi.

– Sự thật của em chính là bệnh vực Khoa Trung đấy. Có lẽ điều đó làm Khải My bực dọc.

– Cô ta nhắc đến Khoa Trung với vẻ khinh miệt. Lạ thật!

Tần Khương nhắc lại:

– Chính em đã bảo Khải My là cô gái kiêu kỳ thì cô ta có tôn trọng ai đâu.

Mẫn Khuê kêu lên với vẻ ngạc nhiên:

– Kể cả đối với anh Khoa Trung chồng cô ta ?

– Chẳng phải em đã bảo cuộc hôn nhân này rất là kỳ quặc sao ?

– Chẳng lẽ Khải My và anh Khoa Trung không có hạnh phúc.

Tần Khương buông câu nhận xét:

– Làm sao có hạnh phúc được khi 2 người khác biệt nhau hoàn toàn. Khoa Trung trầm tính rộng lượng, nhân từ, còn Khải My thực dụng ích kỷ cá nhân. Tư tưởng họ đâu có hợp nhau.

– Nhưng họ đã cưới nhau.

Mẫn Khuê nói nhanh với nỗi buồn mênh mông chất chứa trong lòng.

2 người đã cưới nhau. Mẫn Khuê ôm mỗi sấu cô đơn. Mẫn Khuê trở thành kẻ đứng bên đời của Khoa Trung, mãi mãi chia xa.

Giờ đây Mẫn Khuê đang chăm sóc Khải My để cô mau bình phục mà trở về với Khoa Trung.

Bất chợt, Mẫn Khuê hỏi Tần Khương:

– Sao không thấy Khoa Trung đến thăm nom cô Khải My hả anh ?

– Có lẽ Khoa Trung không có ở nhà.

Vô tình Tần Khương thốt lên câu nói mà chẳng kịp suy nghĩ. Mẫn Khuê vội hỏi ngay:

– Anh biết anh ấy không có ở nhà à ?

Tần Khương nói trở lại:

– À! Anh chỉ đoán vậy thôi. Có lẽ Khoa Trung giận vì Khải My tiêm chích ma túy.

Mẫn Khuê vặn lại:

– Anh bảo Khoa Trung rộng lượng nhân từ, anh ấy không thể bỏ mặc Khải My được.

Tần Khương đành chào thua:

– Anh cũng chẳng biết đâu mà nói.

Mẫn Khuê lại đưa lời nhận xét:

– Làm bác sĩ mà vợ tiêm chích ma túy chắc anh Khoa Trung đau lòng.

Gật đầu, Tần Khương tán thành:

– Còn phải nói, đó như là 1 sự phản bội vậy.

– Gặp sự phản bội sai trái ai mà không buồn đau.

Mắt chăm chú nhìn Mẫn Khuê, Tần Khương nói khẽ khàng:

– Lẽ ra 1 người tốt, có cá tính như Khoa Trung phải cưới 1 người giống như vậy mới ý hợp tâm đầu.

Giọng Mẫn Khuê chùng xuống thấp:

- Nhưng anh ấy đã cưới rồi thì phải sống sao cho ổn.
- Chẳng biết cuộc hôn nhân này sẽ như thế nào nữa ?

Tần Khương tặc lưỡi nói tiếp:

- Thôi, mặc kệ nó đi!

Mẫn Khuê nhẹ giọng tâm sự:

– Nhiều khi em cũng muốn mặc kệ. Người ta không dính dáng đến mình nhưng em vẫn suy nghĩ. Em tiếc cho Khải My là người mẫu xinh xắn lại hút chích ma túy. Trông cô ấy bệnh hoạn, tiều tụy mà thấy rầu.

– Chùng nào bình phục cô ấy sẽ khỏe mạnh, hồng hào lại thôi. Cũng may là Khải My không nghiện nặng.

- Em mong cho cô ấy mau chóng bình phục.

Mẫn Khuê nói thật lòng, cô mong Khải My qua nhanh cơn nghiện, bình phục hẳn và rời khỏi trung tâm cai nghiện.

Mỗi ngày phải đối diện với Khải My, Mẫn Khuê bồn chồn không yên.

Khải My đã để lại cho Mẫn Khuê ấn tượng khó phai. Cô thà nhìn thấy 1 Khải My người mẫu đẹp kiều kỳ, còn hơn trông thấy Khải My ở trung tâm cai nghiện chẳng ra làm sao cả. Chắc cũng giống những người đàn ông lúc say xin nói năng lảm nhảm, đi đứng xiêu vẹo nghênh ngang.

Khoa Trung có hay vợ anh trong tình trạng bi đát này ? Nếu những người ngưỡng mộ Khải My mà thấy cô trong con vật vãi, họ sẽ nghĩ sao nhỉ. Mong là không ai thấy để Khải My mãi là thần tượng thời trang của giới trẻ.

Bất chợt, Mẫn Khuê cất tiếng hỏi Tần Khương:

- Chắc chắn Khải My sẽ bình phục trở về chứ anh ?

Tần Khương đáp nhanh:

– Chắc chắn! Em không thấy ai vào đây cũng được chăm sóc kỹ và đã hết bệnh trở về bên mái ấm gia đình sao.

Mẫn Khuê lại hỏi:

- Có ai sa ngã trở lại con đường cũ nữa không anh ?

Tần Khương lộ vẻ phân vân:

– Điều này khó nói. Nếu có chắc chỉ là số ít những người không có bản lĩnh để bị cảm dỗ.

Trả lời Mẫn Khuê xong, Tần Khương lại bảo:

- Mà thôi, em đừng lo lắng thái quá!
- Em chỉ tội cho anh Khoa Trung.
- Lúc trước em giận Khoa Trung lắm kia mà.
- Giận thì cũng giận nhưng...

Tần Khương hóm hỉnh tiếp lời Mẫn Khuê:

– "Giận thì giận mà thương thì thương".

Mẫn Khuê lắc đầu:

– Khoa Trung đã có vợ đẻ huê rồi, em thương làm chi cho phiền phức và có tội.

Nhìn Mẫn Khuê, Tần Khương bỗng kêu lên:

- Phải! Khoa Trung "ván đã đóng thuyền" rồi, còn em thì chưa.
- Có sao đâu anh.

Giọng Tần Khương đầy phấn khởi:

– Anh sẽ giới thiệu cho em 1 thằng bạn thân cũng ngon lành như Khoa Trung vậy.

Mẫn Khuê lắc đầu nguầy nguậy:

- Thôi anh ơi, em ngán quá rồi!
- Hãy để anh làm ông Tư cho em 1 lần đi.

Mẫn Khuê thản nhiên bảo:

– "Ông Tư gàn quải chi nhau, kẻ vui duyên phận người đau đốn sầu".

Tần Khương mỉm cười:

– Ái chà! Thuộc thơ dữ. Em đừng lo, ông Tư này xe duyên cột chỉ đúng người.

- Em xin anh. Hãy lo cho anh đi.
- Anh có gì phải lo. Anh yên bề tốt đẹp rồi.
- Thì lo cưới.

Mẫn Khuê đốc thúc rồi hăm he Tần Khương:

– Anh cứ lo làm việc ở trung tâm cai nghiện này mãi, không lo cưới, em bảo chị Linh đừng chờ.

Tần Khương vờ cao giọng trách móc:

– Chưa thấy ai như em! Anh lo kết hợp cho em, còn em thì muốn tách anh với chị Linh ra. Làm vậy là ác đó nghe.

Mẫn Khuê đĩnh chính nhanh:

– Em đâu có ý định đen tối đó. Em chỉ báo nguy cho anh nếu không cưới thì lo chuyện.

Tần Khương gật nhẹ:

- Được rồi, tháng sau anh tiến tới.
- Chúc mừng anh.
- Em nhớ đi đám cưới anh.
- Anh khỏi nhắc! Giá như em là đàn ông con trai em sẽ làm rể phụ cho anh.
- Trời đất!

Tần Khương kêu lên rồi gật gù:

– Phải rồi! Anh có thằng rể phụ để đó cho em.

Mẫn Khuê đập lên vai Tần Khương:

– Anh thật là... nói năng bừa bãi quá đi.

Rồi cô nghiêm giọng:

– Em đến đây để nói chuyện Khải My với anh chứ không phải nói chuyện em đâu.

– Thì nói Khải My xong rồi.

– Xong rồi, em về đây.

Nói xong, Mẫn Khuê đi nhanh về phòng, Tần Khương nhìn theo vừa cảm thông vừa ái ngại.

o O o

Đưa mấy viên thuốc và ly nước cho Khải My, Mẫn Khuê vỗ về:

– Cô uống thuốc đi! Uống cho mau lành bệnh rồi về nhà. Mọi người đang chờ cô.

Khải My lắc đầu:

– Cô đừng có gạt tôi. Uống thuốc hoài mà có khỏi đâu.

– Bác sĩ Tần Khương nói cô sắp khỏi rồi.

Mẫn Khuê phải viện dẫn như thế, nhưng Khải My vẫn không tin:

– Hết đâu ? Mấy người định nhốt tôi ở đây luôn hả ?

Mẫn Khuê nhẹ nhàng giải thích:

– Mọi người ở đây đều lo chạy chữa cho cô.

Mắt Khải My long lên, giọng nặng nề chất vấn:

– Tôi bệnh gì mà chạy chữa ? Mấy người muốn hại tôi phải không ?

Mẫn Khuê vẫn cố xoa dịu Khải My:

– Ai cũng mong cô bình phục khỏe mạnh.

Khải My tức tối:

– Tôi đang biểu diễn thời trang, sao lại đưa tôi vào đây ?

– Cô sắp khỏi bệnh rồi, sẽ về nhà ngay.

– Về đâu ? Về đâu ? Có ai cho về ?

Vừa nói, Khải My vừa ném gói mền quần áo lung tung xuống nền nhà.

Mẫn Khuê nhặt các thứ lên cho Khải My, vỗ nhẹ vai cô ta:

– Đừng làm thế mà Khải My! Ở đây, ai cũng quan tâm và đối xử tốt với cô.

Mặt tối sầm Khải My gằn giọng:

– Đồi xử tốt à ? Đồ lừa dối! Phong Đình bỏ đi với Đan Huệ. Còn Khoa Trung... phải rồi, hấn đi tìm Mẫn Khuê.

Khải My bắt đầu nói lung tung:

– Tao đã đuổi mày đi rồi sao mày lại ở đây ? Mày giả vờ chăm sóc cho tao hay muốn hại tao chết đây ? Mày với Khoa Trung ở trong phòng làm gì ? Hấn bảo mày cho nội tao uống thuốc phải không ?

Mẫn Khuê né ra khi thấy Khải My chồm tới:

– Bình tĩnh đi Khải My! Tôi đã không còn ở nhà cô nữa. Anh Khoa Trung và cô đã cưới nhau rồi. Không phải 2 người đang sống hạnh phúc bên nhau ư ?

Đôi mắt Khải My nhìn Mẫn Khuê như tóe lửa:

– Phải! Tao chỉ hạnh phúc với Phong Đình thôi. Nhưng hấn dám tuyên bố chấm dứt với tao để cặp bồ với con ả Đan Huệ.

Mẫn Khuê ngây thơ hỏi:

– Nhưng anh Khoa Trung với cô cưới nhau mà.

Khải My cao giọng tức tối:

– Khoa Trung chỉ là anh chồng hờ. Tao bảo có thai với hấn, bắt buộc hấn phải cưới, chứ thật ra cái thai là của Phong Đình.

Mẫn Khuê lơ mờ hiểu chuyện. Cô bắt mẫn cho Khoa Trung tốt độ. Họ đã lừa dối anh.

Khải My vẫn còn vang lên với vẻ đắc thắng:

– Khoa Trung chỉ là anh chồng khờ để cho tao sai khiến. Nhưng anh ta cũng cứng cổ khó ưa lắm, lúc nào cũng khoe năng lực của mình.

Mẫn Khuê bức bối đưa ý kiến:

– Không phải khoe đâu, mà thật sự anh Khoa Trung có năng lực.

Khải My sùng sộ hỏi Mẫn Khuê:

– Cô là gì của anh ta mà bênh dữ vậy ? Là bồ phải không ? Cô quyến rũ anh ấy đến đây phải không ?

Mẫn Khuê hơi lúi lại lắc đầu đính chính:

– Không có đâu, cô đừng nói thế!

Khải My chồm tới lay mạnh vai Mẫn Khuê:

– Mày đừng chối! Đừng chối! Mày quyến rũ anh Khoa Trung đến đây. Anh ấy đâu rồi ?

Mẫn Khuê nhăn mặt:

– Khoa Trung đang ở nhà với cô mà.

Khải My cười khẩy:

– Anh ta chết ở bệnh viện chứ ở nhà với tao à ?

– Anh ấy là bác sĩ phải làm việc chứ.

Khải My hần học:

– Hừ! Nhưng việc làm chồng thì anh ta không biết. Anh ta làm cho tao chán ngấy rồi.

Mẫn Khuê ngồi nín thinh, cảm thấy bị tổn thương thay cho Khoa Trung:

– Cô phải tôn trọng anh Khoa Trung chứ.

Khải My cười ngạo mạn:

– Mày tôn trọng anh ta đi! Tao không ưa được, đi thì thôi về nhà gây sự. Mày có biết trong lúc tao đi với Phong Đình thì anh ta đi với ai không.

Nóng mũi, Mẫn Khuê trả lời giọng khô khốc:

– Cô đi mà hỏi Khoa Trung chứ sao hỏi tôi ?

Chụp vai Mẫn Khuê, Khải My gắt lên:

– Tao hỏi mày đó, mày trả lời đi!

– Tôi không biết.

– Mày biết! Mày phải biết Khoa Trung ở đâu.

Mẫn Khuê phản ứng mạnh:

– Cô đừng bịa đặt như thế! Tôi không biết Khoa Trung ở đâu cả.

Khải My quát mắt nhìn Mẫn Khuê:

– Mày quyến rũ Khoa Trung. 2 người hò hẹn nhau ở đây, tưởng tao không biết à ?

Mẫn Khuê bực dọc cự lại:

- Khoa Trung là chồng của cô, cô phải biết giữ chứ.
- Tao không cần giữ.

Khải My kiêu hãnh trả lời, rồi lại chát vắn Mẫn Khuê:

- Mà cặp bồ với Khoa Trung phải không ? Tao biết hấn kiếm chuyện đi công tác từ thiện để lên đây gặp mà. Hẹn hò ở Đà Lạt thơ mộng quá mà.

Mẫn Khuê bực dọc:

- Tôi không bao giờ hẹn hò với những kẻ đã có vợ.

Khải My bĩu môi:

- Mà chối mà làm gì ? Tao không để yên đâu.
- Nếu cô cứ bịa đặt thì tôi không nói chuyện với cô nữa.

Thấy Mẫn Khuê dợm bước đi, Khải My chồm tới giữ chặt cô lại:

- Mà chạy trốn tao à ? Hãy ở đây, lôi Khoa Trung ra đây cho tao!

Mẫn Khuê đẩy tay Khải My:

- Cô hãy về nhà mà kiếm anh ấy.

Khải My vẫn ngang ngược:

- Tao chắc chắn anh ta ở đây với mà.

Tức tối, Mẫn Khuê giơ tay lên xua liên tục:

- Cô nói bậy quá! Không tin thì cứ kiếm đi!

Khải My đồng dục ra lệnh:

- Tao không kiếm! Mà hãy lôi Khoa Trung đến đây cho tao hỏi tội.
- Anh ấy là chồng cô mà cô nói thế à ?

Khải My cười khẩy:

- Tao nói thế đó, mà nóng ruột à ?

Mẫn Khuê đốp chát lại:

– Việc gì tôi phải nóng ruột. Tôi chỉ nực cười cho thái độ cư xử của cô với chồng.

– Chồng tao mà có người muốn giành nhưng không giành được với tao đâu.

– Ai thèm giành mà cô lo.

– Mà muốn giành chứ ai ?

Mẫn Khuê khẳng khái nhấn mạnh:

– Của cô, tôi giành mà làm gì, cô hãy về nhà giữ anh Khoa Trung đi.

Khải My nói giọng khô khốc:

– Anh ta đã biến mất rồi.

Mẫn Khuê ngạc nhiên. Khoa Trung đã rời khỏi nhà Khải My ư ? Vì vậy mà cô ta bực tức làm dữ chứ gì ?

– Thì cô cứ đi tìm, nói với tôi làm chi ?

Khải My kết luận:

– Tại mà, anh ta mới biến khỏi nhà tao ?

Đôi mày thanh tú của Mẫn Khuê cau lại:

– Tại ai ? Cô hãy tự hỏi lại mình xem.

Khải My ngang bướng:

– Tao chỉ hỏi mà! Khoa Trung đâu mà đưa hấn ra đây cho tao!

Vừa nói, 2 bàn tay Khải My với những ngón tay nhọn hoắt cào cào cấu Mẫn Khuê.

Cánh tay bị trầy xước, Mẫn Khuê giằng mạnh khỏi tay Khải My và chạy. Khải My đuổi theo xô mạnh Mẫn Khuê. Cô chói với té nhào, đầu va vào tường bất tỉnh.